

Hvad angaaer det uprotocollerede Underpant, der omhandles i det fjerde Stykke af Paragraphen, da er det i Motiverne tilstrækkelig forklaret ikke alene, at denne Art af Pantsettelser maa bortfalde med den kongerigste Lovgivnings Kraftræden, men ogsaa, hvorledes den Omstændighed, at efter den hidtil gjældende slesvigiske Lovgivning Debtors Samtykke udfordredes, for at Creditor skulde kunne sikke sin Underpantrettighed ved at lade den protocollere, gjør det til en Nødvendighed, at der ved den Maade, hvorpaa man gjennemfører Kongerigets Lovgivning i Forhold til tidligere Underpantrettigheder af den omhandlede Art, enten gives Creditor eller Debitor en Begunstigelse, der noget forandrer deres Retstilstand, saaledes som den var efter den hidtil gjældende Ret. Udvalget har vel troet, at man kunde gaae den af Udkastet fulgte Vej til begunstige Pantecreditor. Derimod har Udvalget af Hensyn til det uprotocollerede Underpant's mislige Charakter i og for sig samt for at fjerne de betænkelige Følger for Creditforholdene, der kunde flyde af at opretholde nogen uprotocolleret Underpantrettighed udover den Tidsfrist, da den kongerigste Lovgivning træder i Kraft for de indlemmede Districter, maattet finde, at overveiende Grunde tale for, at der end ikke tages det Hensyn til disse, som Lovudkastet har gjort. Vi tage saameget mindre i Betænkning at foreslaae en udtrykkelig Udtalelse om, at uprotocolleret Underpant som saadant taber sin Retsvirkning allerede fra den 1ste April 1867 at regne, som det er den i Hertugdømmet Slesvig for Forfkrivninger af den omhandlede Art almindeligt fulgte Regel, at betinge $\frac{1}{2}$ Aars Opsigelsesfrist, saaledes at Opsigelsen steer Sanct Hansdag og Udbetalingen i den derpaa følgende Octavis trium regum (Januar). I de allerfleste Tilfælde vil Creditor derfor, naar nærværende Lov er udkommen, have fornøden Tid til at træffe Aftale med Debitor, for at bewirke, at denne samtykker i Pantebrevets Tinglæsning, eller til at foranstalte betimelig Opsigelse. Forsummer Creditor dette, maa han finde sig i, at hans Panteret, der allerede forud kun var af ringe Værd, gaaer tabt fra 1ste April 1867 at regne. Omvendt maa Debitor i de sjældne Tilfælde, hvor Creditor ikke lovligen har kunnet

opfige Gjælden til Udbetaling inden den 1ste April 1867, finde sig i, at Creditor uden hans Samtykke til den Tid kan begjære Panteforskrivningens Protocollation.

Hvad endelig angaaer de i Paragraphens sidste Stykke omhandlede uprotocollerede tinglige Rettigheder, maa Udvalget ansee det for ønskeligt ved en Tilføining tydeligen at indskrænke den givne Regels Anvendelighed til de forinden den 1ste April 1867 stiftede Retforhold af den omhandlede Art.

I nær Sammenhæng med de Overveielser, hvortil de i Udkastets § 7 givne Regler føre, staaer Spørgsmaalet om, hvilken Indflydelse der skal tillægges den kongerigste Lovgivning, forsaavidt den i Henseende til Stiftelsen af visse tinglige Rettigheder (ved Hævd) eller Forældelsen af Gjældsfordringer (ved Præscription) foreskriver kortere Tidsfrister (20 Aar) i Modsetning til den i de indlemmede Districter hidtil gjældende Ret, der for disse Tilfælde foreskriver en længere Frist, nemlig af 30 Aar. Udvalget har slet ingen Tvivl næret om, hvilken Regel der burde bringes til Anvendelse i Henseende til saadanne Tilfælde af den omhandlede Art, hvor allerede en Deel af Fristen var begyndt at løbe forinden 1ste April 1867. Men da der dog, som bekjendt, i Theorien opstilles forskjellige Anstuelser, have vi maattet ansee det for rettest i en egen ny Paragraph at fastslaae den Beregning, vi maatte ansee som den ene rette.

Det er en Selvsølge, at den Regel, der er givet i den i Forslag bragte nye Paragraph, ogsaa vil finde Anvendelse paa andre Tilfælde, hvor Stiftelse eller Fortabelse af Rettigheder blandt Andet er gjort afhængig af, at en vis Frist er forløben, s. Ex. naar Taler er om, hvilken Tidsfrist der udfordres for at erhverve Forsørgelsesret i en Commune. Den givne Regel formenes i intet Tilfælde at kunne føre til betænkelige Consequenser.

ad § 8.

Udvalget foreslaaer en ny Affattelse af denne Paragraph, der formeentligen endnu tydeligere betegner den i Udkastet liggende Tanke, at begrænde Anvendeligheden af den hidtil gjældende Proceslovgivning til det absolut Nød-